

Leto	Število članov	Število čebeljih družin
1969	88	1704
1974	100	2955
1984	132	3449
2005	130	4000
2007	104	2700
2015	127	3000

Oktober leta 1976 se je društvo preimenovalo v Obalno čebelarstvo društvo Koper. Njegovi člani so svoj društveni prapor razvili leta 1984. Leta 2007 je Obalno čebelarstvo društvo v sodelovanju s ČZS in z Občino Koper pripravilo 5. slovenski čebelarški praznik. Prireditve se je udeležilo približno 2000 ljudi. V slavnostnem sprevodu je bilo več kot 70 praporščakov, to pa je bil tedaj svojevrsten rekord. Slavnostni govornik je bil tedaj novi predsednik Čebelarstva zveze Slovenije g. Boštjan Noč.

Dandanes društvo združuje čebelarje štirih občin: Kopra, Izole, Pirana in Ankarana. V njem je včlanjenih 127 čebelarjev, ki čebelarijo s približno 3000 čebeljimi družinami. Večina čebelarjev je ljubiteljskih, po večini pa čebelarijo v AŽ-panjskih sistemih. Vedno več je zglede organiziranih čebelarstev, ki jim ta dejavnost omogoča dodaten zaslužek. Po dolgih letih dobrega sodelovanja in prijateljstva s sosednjimi društvi (ČD Pivka, ČD Postojna in ČD Antona Žnidaršiča Ilirska Bistrica) smo se združili v Regijsko čebelarstvo zvezo Primorske in Notranjske. Prijateljujemo pa tudi z zamejskimi čebelarstvi iz Italije in hrvaške Istre.

Obalni čebelarji ne dosegamo tolikšnih donosov medu na panj kot drugi slovenski čebelarji, lahko pa se pohvalimo, da pridelujemo eno izmed najboljših vrst medu in tega slovesa ne smemo zapraviti. Ker želimo ohraniti kakovost našega medu in jo še izboljšati, vsako leto organiziramo že tradicionalno, vse bolj prepoznavno ocenjevanje medu, ki se ga se udeležujejo čebelarji iz skoraj vse države in iz zamejstva.

Zaradi izpada kostonjeve paše na Obali že junija zavlada pomanjkanje paše. Zato se zadnja leta vse več obalnih čebelarjev odloča za prevoze čebel na pašo v notranjost države. Pomanjkanja paše se je

Foto: Milan Brčín

Tradicionalno ocenjevanje medu OČD Koper

dobro zavedal tudi dolgoletni predsednik društva g. Darko Kozlovič, saj se je v svojem mandatu vneto zavzemal za sajenje medovitih rastlin. Tako je bilo v zadnjih letih na območju našega čebelarkega društva posajenih kar 700 dreves lip in tudi večje število drugih medovitih rastlin. Zavedamo se, da bomo le s sajenjem medovitih rastlin lahko skrajšali dolgotrajna brezpašna obdobja in s tem izboljšali življenjske razmere naših čebel.

Čebelarjenje postaja vse bolj zahtevno. Zato Obalno čebelarstvo društvo Koper pripravlja različna izobraževalna predavanja za čebelarje, tako da ti lažje premagujejo težave in se pripravljajo na nove izzive. V učnem čebelnjaku Hrastovlje potekajo delavnice in praktični prikazi dela s čebelami, na katerih čebelarji svoje znanje in izkušnje posredujejo drugim čebelarjem. Brez dvoma je čebelarstvo v minulem desetletju občutno napredovalo na različnih področjih. Pohvalimo se lahko s kakovostnim prenosom znanja na mlajše. V čebelarke krožke se vključuje vse več otrok. Na našem območju zdaj delujeta dva krožka, in sicer na osnovnih šolah Dekani in Marežige, učenci pa tako na državnih kot mednarodnih tekmovanjih dosegajo zelo visoke ocene in posegajo po najvišjih odličjih. Tudi ljudje postajajo vse bolj ozavešeni in prav zato se med prebivalci Obale in mladimi povečuje zanimanje za to dejavnost.

Milan Brčín

DOGODKI IN OBVESTILA

Študenti 5. letnika veterinarske medicine na obisku v Čebelarstvu Kokl v Potočah pri Preddvoru

V študijskem programu Veterinarske fakultete Univerze v Ljubljani je tudi predmet »Bolezni in higiena gojitve rib in čebel«. Študenti veterinarske medicine se z njim seznanijo v devetem in desetem semestru: v devetem – zimskem semestru – obrav-

navamo »ribe«, v desetem – poletnem – pa »čebele«. V obeh semestrih je po programu, ki obsega predavanja in vaje, predviden tudi študijski terenski pouk, v okviru katerega v zimskem semestru obiščemo ribogojnico, v poletnem pa čebelarstvo. Namen

obeh obiskov je, da študenti »ujamejo utrip« ribogojnice oziroma čebelarstva. Za čebelarstvo želimo, da študenti spoznajo to posebno kmetijsko dejavnost, nekakšno poezijo kmetijstva. Študente seznanimo s osnovami čebelarjenja in nujnimi opravili med čebelarstvo sezono, čebelarja gostitelja pa prosimo, da odpre nekaj čebeljih panjev ter nam podrobneje pokaže čebeljo družino in razporeditev njenih predstavnikov. Zaželeno je namreč, da čebelar s svojega zornega kota razloži osnove biologije in fiziologije čebelje družine, kar naj bi študenti poznali že s predavanj in vaj pri predmetu. Čebelar študente seznanj tudi z nekaterimi čebelarskimi opravili. Študenti morajo tako okvirno spoznati, kako čebelar toči med in pridobiva druge čebelje pridelke, kako pripravi čebeljo družino za pašo, kako vzredi novo matico, kako preprečuje rojenje in podobno. Še prav posebej nas zanimata ureditev čebelnjaka in higiena čebelarjenja z vidika preprečevanja bolezni, zato čebelarja povprašamo, kakšni so njegovi postopki v zvezi s tem, kako spremlja zdravstveno stanje čebeljih družin in seveda, kako se spopada z varozo.

Opisani študijski program poteka že zelo dolgo časa, saj se ga spominjam še iz svojih študentskih let. Za terenski pouk smo vedno izbirali vzorčna čebelarstva, seveda pa je moral biti čebelar tudi pripravljen sprejeti študente in jim nameniti svoj dragoceni čas. Poudariti je namreč treba, da čebelar za sprejem in gostitev približno 50 študentov in spremstva ne dobi nobenega plačila, tako da to zgolj stvar njegove dobre volje. Pred veliko leti, ko sem bila sama še študentka in tudi nekaj časa po tem, smo v okviru terenskega pouka obiskovali čebelarstvo Cirila Jalna na Rodinah na Gorenjskem. To čebelarstvo je bilo zelo primerno, saj je bilo vzorčno vzrejališče matic s plemenilno postajo na Zelenici, obisk pa smo združili tudi z obiskom Čebelarskega muzeja v Radovljici. Pozneje, ko je bil nosilec predmeta na Veterinarski fakulteti drug profesor in tudi, ko sem predmet prevzela sama, smo s študenti obiskovali nekatera druga čebelarstva v Sloveniji. Lani pa smo že četrto zapored obiskali čebelarstvo Jožeta Kokla v Potočah pri Jezerskem, kar smo lahko idealno združili z obiskom Čebelarskega muzeja v Radovljici. Gospod Jože Kokl se je kot vedno tudi lani prijazno odzval in v svojem čebelnjaku v Potočah sprejel kar 52 študentov veterinarske medicine, jim razkazal svoje čebelarstvo in razložil svoje poglede na to dejavnost. Izbira čebelarja Jožeta Kokla in njegovega čebelnjaka za izvedbo terenskega pouka je bila, kot vedno doslej, posrečena. Gospod se namreč za naš obisk posebej pripravi in nam nameni vso svojo pozornost. Najprej nas je posedel pod brajdo na vrtu, kjer smo prisluhnili njegovi zelo strokovni pripovedi o čebelarstvu kot kmetijski panogi, pa tudi temu, katere so do-

bre in katere slabe strani čebelarstva. Iz njegovega pripovedovanja ni bilo težko skleniti, da so čebelarji posebni ljudje, ki so povsem predani svoji dejavnosti, saj v čebelarstvu ni prostora za polovičarstvo in neznanje.

Pozneje so se študenti razdelili v manjše skupine, te pa je gospod Kokl posamič vabil v čebelnjak. Tam je zanje odprl po nekaj čebeljih družin, ki jih je vnaprej pripravil, tako da so študenti lahko videli čebeljo družino v posameznih obdobjih razvoja. Seznanili so se tudi s čebelarskim orodjem in opremo, to pa je za bodoče veterinarje zelo pomembno, saj morajo poznati načine širjenja in preprečevanja bolezni.

Zares smo hvaležni, da se je gospod Jože Kokl za študente tako izjemno potrudil in da se je kljub številnim drugim obveznostim za srečanje vnaprej pripravil. Presežek srečanja je po mojem mnenju tudi to, da je s svojo pojavo in strokovnostjo pritegnil več študentov, jim vzbudil radovednost, koga pa je morda celo tako navdušil, da bo tudi sam postal čebelar. Seveda ni manjkala pogostitev s kruhom in medom, za katero vedno poskrbi čebelarjeva prijazna soproga. Študenti petega letnika veterinarske medicine so ta, sicer obvezni del študijskih obveznosti, sprejeli zelo pozitivno ter priznali, da so se veliko naučili in si pojasnili marsikatero skrivnost iz življenja čebelje družine.

Menim, da je bila izbira čebelarja Jožeta Kokla iz Potoč in njegovega čebelarstva zelo posrečena. V svojem imenu in v imenu študentov veterinarske medicine se mu prisrčno zahvaljujem za njegov čas in trud ter za to, da nas je sprejel in nam razdajal svoje čebelarstvo znanje in izkušnje. Hkrati tudi upam, da nas bo sprejel tudi letos. Obisk čebelarstva je že po zdajšnjem študijskem programu obvezen. Zelo dobro pa se zavedamo povsem drugačnih razmer, kot so bile te v prvih letih študija veterinarske medicine, zato smo uvedli še dodatni izbirni predmet »Čebelja družina in njene bolezni«, katerega bodo študenti lahko vpisali že naslednje šolsko leto.

Vlasta Jenčič